Uj. 16/20

Број: С1 З У 034604 20 У
Сарајево, 8.6.2021. године

Суд Босне и Херцеговине, у вијећу за управне спорове састављеном од судија Давора Жилића, као предсједника вијећа, Љиљане Лаловић и Жељке Крмек, као чланова вијећа, уз судјеловање Енисе Имамовић, као записничара, у управном спору тужиоца „Мелик Гроуп" д.о.о. Високо, улица Какањска бб, кога заступа пуномоћник Грозда Ђукић, адвокат из Бијељине, улица 1. маја бр. 3, против рјешења број: ЈН2-01-07-1-2894-5/19 од 23.12.2019. године, туженог Канцеларије за разматрање жалби БиХ, Сарајево, у управној ствари јавних набавки, на нејавној сједници одржаној дана 8.6.2021. године, донио је сљедећу:

П Р Е С У Д У

Тужба се одбија.

О б р а з л о ж е њ е

Оспорним рјешењем туженог број: ЈН2-01-07-1-2894-5/19 од 23.12.2019. године одбијена је као неоснована тужиочева жалба изјављена против Одлуке о избору најповољнијег понуђача број: 01-16-11-1660-181/17 од 19.12.2017. године, уговорног органа: Служба за заједничке послове институција БиХ Сарајево, као и захтјев за повраћај уплаћених средстава на име наканде за покретање жалбеног поступка у износу од 2.500,00 КМ, те захтјев за накнаду трошкова заступања у износу од укупно 2.123,55 КМ.

Против оспореног рјешења тужилац је благовремено покренуо управни спор из разлога прописаних у одредби члана 11. став 1. тачка 1., 3. и 4. Закона о управним споровима БиХ. У тужби наводи, да у оспореном рјешењу тужени није ваљане разлоге у односу на начин како је копија понуда увезана, јер је одредбом члана 8. став 8. Упутства за припрему модела тендерског документа и понуда, као и одредбом члана 68. став 4. тачка и). Закона о јавним набавкама БиХ, прописано да је у случају разлике између оригинала и копије понуде,

вјеродостојан оригинал понуде, што значи да је у тој ситуацији уговорни орган могао користити оригинал понуде. Сматра да тужени није цијенио жалбени навод који се односи на кафе апарате имајући у виду да фотографије достављене уз понуду доказују да понуђени апарати одговарају захтјевима из тендерске документације, а при том ни записник о прегледу и оцјени понуда не садржи наводе о вредновању достављених фотографија. Указује да је уговорни орган у тендерској документацији морао истаћи све карактеристике апарата који су му потребни, и наравно, остати при својима захтјевима при оцјењивању понуда. Тужба приговара да је тужени морао користити овлаштења члана 103. Закона о јавним набавкама и анализирати да ли је тендерска документација усклађена са законом. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено рјешење поништи као незаконито, а да се обавеже тужени на накнаду трошкова управног спора у износу од 2.123,55 КМ.

У одговору на тужбу тужени и уговорни орган су предложили да се тужба одбије као неоснована, остајући код разлога наведених у оспореном рјешењу.

Суд је испитао правилност и законитост оспореног рјешења у границама одредбе члана 35. Закона о управним споровима БиХ („Службени гласник БиХ", број 19/02 до 74/10), па је одлучио као у диспозитиву пресуде из сљедећих разлога.

Поступајући у поступку извршења пресуде овога суда број: С1 3 У 028154 18 У од 11.11.2019. године, оспореним рјешењем туженог одбијена је као неоснована тужиочева жалба изјављена против Одлуке о избору најповољнијег понуђача број: 01-16-11-1660-181/17 од 19.12.2017. године, уговорног органа: Служба за заједничке послове институција БиХ, Сарајево. Из стања списа и образложења оспореног рјешења произилази, да је тужени оцијенио неоснованим жалбени приговор да уговорни орган у тендерском документу није прописао на који начин ће вредновати достављене фотографије, констатујући да је тај приговор тужилац могао истицати у ранијој фази поступка, жалбом против тендерске документације. Тужена је утврдила да је копија понуде требала бити чврсто увезана, али да је у конкректном случају уговорни орган одбацио понуду из разлога што је тужилац доставио пробушену банковну гаранцију која није била ни увезана у цјелину, што значи да је понуда супротна одредби члана 3. Правилника о форми гаранције за озбиљност понуде.

По оцјени овог управног вијећа, оспорено рјешење донесено је правилном примјеном материјалног прописа, након претходно правилног утврђења одлучних чињеница.

Законом о јавним набавкама БиХ („Службени гласник БиХ" број: 39/14), одредбом члана 68, прописано је да ће уговорни орган

одбацити захтјев за учешће или понуду, ако понуђач није доставио тражене доказе или је доставио непотпуне доказе или је лажно представио информације које су доказ испуњавања услова из члана 45. до 51. овог закона, а између осталог, понуду ће одбацити уколико није потпуна и не испуњава захтјеве из тендерске документације, као и у другим оправданим случајевима. Према одредби члана 47. став 1. Закона, уговорни орган у тендерској документацији може утврдити минималне услове у погледу економске и финансијске способности кандидата/понуђача, као и доказе који се захтијевају, а који могу бити одговарајући документи, гаранције, пословни биланси и слично.

Посебан подзаконски акт којим се дефинишу услови за давање гаранције, је Правилник о форми гаранције за озбиљност понуде и извршење уговора, (у даљем тексту: Правилник) којим се дефинишу облик и форма у којој се дају гаранције предвиђене Законом. У члану 3. Правилника прописано да се гаранција за озбиљност понуде доставља у оригиналу, у затвореној пластичној фолији, која се нпр. на врху затвори наљепницом на којој је стављен печат понуђача или се отвор на фолији затвори јамствеником, а на мјесто везивања залијепи наљепница и отисне печат понуђача и увезана у цјелину чини саставни дио понуде. Ставом 2. је пописано да гаранција не смије бити ни на који начин оштећена (бушењем и сл.) јер пробушена или оштећена гаранција се не може наплатити док је ставом 3) да уколико гаранција за озбиљност понуде није достављена на прописан начин, сходно ставу (1) овог члана, уговорни орган је обавезан такву понуду одбацити.

Разматрајући стање списа и наведене одредбе, ово вијеће налази да је правилан закључак туженог којим је одбио жалбу тужиоца, позивом на чињеницу да тужилац није доставио гаранцију за озбиљност понуде како је захтијевано тачком 27.2 ТД а то је, да се гаранција за озбиљност понуде доставља у оригиналу, у затвореној пластичној фолији и увезана у цјелину и чини саставни дио понуде, као и тачком 27.4, а то је да гаранција не смије бити ни на који начин оштећена, бушењем и сл, јер се пробушена или оштећена гаранција не може наплатити. Дакле, из наведених тачки тендерског документа јасно произилази да је уговорни орган захтјевао да се гаранција достави у складу са цитираним чланом 3. Правилника, односно Закона о јавним набавкама. Према правилном закључку тужене, предметна гаранција не задовољава прописане услове, достављена је на задњој страни понуде и није саставни дио понуде јер је закачена хефт-машином, дакле пробушена.

Није основан ни приговор који се односи на испитивање тендерске документације по службеној дужности. Прије свега, ваља напоменути да је тужилац, у складу са чланом 56. Закона, могао тражити од уговорног органа појашњење тендерске документације, уколико је сматрао да постоји неусклађеност са законом, имао је и

могућност да изјави жалбу на тендерску документацију у року од 10 дана од дана преузимања, у складу са чланом 101. став 2 тачка б) Закона. Ставом 6. члана 101. Закона је прописано да се губи само право на изјављивање жалбе уколико дође до пропуштања законског рока за њено подношење. Како ни тужени орган није нашао да постоје услови за поништење одлуке уговорног органа због разлога прописаних Законом о јавним набавкама који представљају битне повреде, паушални су и ничим поткријепљени приговори да је таква тендерска документација довела до наручавања основних принциоа закона из члана 3. ЗЈН.

Приговори тужиоца који се односе на понуде прворангираног и другорангираног понуђача да нису понудили кафе апарате са траженим бројачем издатих кафа за сваку групу, такође није основан, јер овакав услов није ни постављен у тендерском документу, па ни понуђачи нису били дужни доставити било какав доказ на ову околност

По оцијени овог вијећа тужени орган је, као другостепени орган, у складу са основним принципима Закона о јавним набавкама, правилно испитао и утврдио да је уговорни орган правилно провео поступак јавне набавке и правилно испитао квалификованост понуђача у складу са условима из тендерске докуменетације и Законом о јавним набавкама. Оспорено рјешење садржи све што је прописано у одредби члана 200. став 2. Закона о управном поступку БиХ (Службени гласник БиХ број: 29/2, 12/4, 88/7, 53/9, 41/13 и 53/16) односно кратко излагање захтјева странака, изведене доказе и утврђено чињенично стање, разлоге који су били одлучујући при оцјени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтјева странака, разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на онакво рјешење како је дато у диспозитиву и правне прописе на основу којих је ријешена управна ствар, због чега је овај суд, примјеном одредбе члана 37. став 2. Закона о управним споровима БиХ, суд је донио одлуку као у диспозитиву одлуке.

Коначно, у складу са чланом 61.Закона о управним споровима БиХ("Службени гласник БиХ" број: 19/02 до 74/10), како је тужба одбијена као неоснована, то тужиоцу не припадају ни потраживани трошкови управног спора.

ЗАПИСНИЧАР

Ениса имамовић

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА
СУДИЈА

Давор Жилић